

Új Lant

20 éves

Az Újpesti Baptisták Lapja

2011. ÁPRILIS

XX. ÉVF. 2. (134.) SZÁM

Valóban feltámadt!

Amikor Isten megteremti az embert, akkor az anyagból, földből formált embertestbe ő lehel az életet, a lelket. Ezáltal az anyagtest megéled, mozdul, gondolkodik, működik, él.

A bűn miatt aztán Isten kimondja, hogy az embertest és a benne lévő élet szétválasztható. A természetes halál mellett rengeteg gyilkosság is történik, hiszen az ember is rendelkezik az élet kioltásának képességével. „Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!” (1Móz 3,19)

Mi is történt nagypénteken?

Azt tervezték, hogy Jézust, az Emberfiát, aki Isten Fia, a porba taszítsák. Megöljék, és halálát bizonyítva jelezzék, hogy ők az erősebbek, ők vannak jobb pozícióban. Nem elég a kínzás, a kereszthalál, még a mi Urunk holttestét is tovább roncsolják, hogy bizonyítsák hatalmukat az élet felett. Dárdával átdöfött szíve szétroncsolódott, vére kifolyt, a Krisztus-test alkalmatlanná vált az életre.

A Teremtővel azonban nem számoltak, aki az anyagba életet lehel.

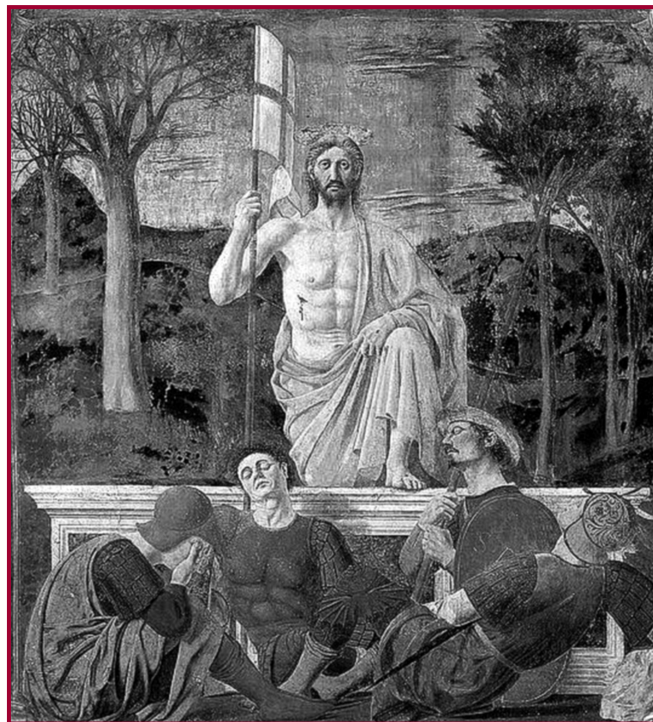
Isten engedi, hogy Jézus Krisztus látszólag csúfos kereszthalált haljon, hogy Egyszülöttje Bárányá, tökéletes áldozattá legyen, s a golgotai keresztt oltárrá magasztosuljon. Ott a kereszten Krisztus meghalt, hogy bűneink büntetését elhordozza.

Azonban húsvét reggelén áttörte a halál sötétjét, megtörte a halál erejét, és megdicsőült, ám valóságos testében feltámasztatott!

Ez lehetetlen – kiáltják gyilkosai, hiszen mindent megtettünk! Ilyen nincs – mondja a tömeg, mi nem akarunk vele találkozni!

De Jézus „valóban feltámadt”, amint azt tanítványai mondták. Ő a valóság, élete, feltámadása, minden szava igaz!

Ezen a húsvéti ünnepen jöjj Jézushoz! Szeretnénk megosztani egymással lelki élményeinket. Amint az emmausi tanítványok a felismerést követően azonnal visszaindultak Jeruzsálembe, hogy elmondják a többieknek, hogy miként ismerték fel Jézust a kenyér megtöréséről, hogy találkoztak vele, így szeretnénk mi is elmondani egymásnak bizonyosságainkat arról, hogy ő valóban feltámadt.

Krisztus feltámadása

Piero della Francesca (1420–1492) képe

Akkor, ott Jeruzsálemben, „miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: »Békesség nektek!« – ...valóban én vagyok.” (Lk 24,36.39)

Szeretetteljes hangját, nekünk szóló köszönését halljuk meg, fogadjuk őt a szívünkbe, hogy legyen boldog örök életünk!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

„Legyen hála haláloedért,
Dicső feltámadásodért,
Te élsz, mi is élünk veled,
Ezért imádjuk szent neved!”

Nagypénteki szemlélődés

**Uram, Jézus Krisztus! Kereszthor-
dozásod, szenvedésed és halálod tanú-
ja szeretnék lenni, ezért téged szem-
lélek ma, kereszthalálod napján.**

Először a kezeidet nézem. A te megkötözött, sebzett, átszegezett kezeidet. Milliók kezét látom a te kezekben. Látom a munkanélküli családapa kezét, aki üres kézzel tér haza, és semmit sem tud adni családjának. Látom a kemény munkától vérző munkáskezeket is. Látom a katonák fegyvertartó kezét, a megsemmisítő, pusztító és ölni kész kezeket. Látom a koldusok alamizsnát kérő kezét, a gyermekek segítséget kérő kezét és az éhezők könyöradományért nyúló kezét. Látom a zsugori ember összeszorított markát. Látom a felindult ember pofont adó kezét. S látok erőszakos kezeket, melyek megragadnak vagy fellöknek má-sokat. Látom a szenvedélybetegek reszkető kezét, amely a cigaretta, az alkohol vagy a kábítószer után nyúl, s látom a testi betegségben szenvedők elgyengülő kezét. Látom a halál felé közeledők gyenge, erőtlen, elernyedő kezét. Ugyanakkor más kezeket is látok a te kezekben, Uram. Látom az adományt osztó kezét, a segítséget nyújtó kezét, az elesettet felsegítő kezét. Látom a családapa kenyeret megtörő kezét. Látom a pap eucharisztiaét megtörő kezét. Látom az édesanya beteg gyermekének homlokára tett kezét, s az anya gyermekét simogató kezét. Látom, amint a szerelmesek egymás kezét fogják. S látok áldást adó kezeket.

Aztán a lábaidat szemlélem, Uram. A te sebzett, vérző, átszegezett lábaidat, amelyek már egyetlen lépést sem képesek tenni a kereszttúton. Látom azokat is, akik lábbal tiporják mások jogait. Látom azokat, akik sárba tapossák mások becsületét, s akik földre tiporják a gyengéket. Látom a kedvetlenek, a kételkedők, a csüggedők és a reményvesztettek lábát, akik már nem képesek újabb lépést tenni abba az irányba, hogy kijussanak nehéz helyzetükből. Látom a bénák mozgásképtelen lábát, látom az amputáltak lábának csonkját. Látom a menekültek lábát, akik kénytelenek elhagyni hazájukat. Látom a menekülő lábait, amelyek nem állhatnak meg egy pillanatra sem, s látom üldözőik rohanó lábát is. Látom az úton lévők mindig siető lábait. Látom a félrelépők lábát, akik elhagyják házastársukat. Látom a rossz úton járók lábát, s azokét, akik már nem képesek megállni a lejtőn. Látom a tanácstalanok és tétovázók bizonytalan lépteit. S látom a maguk lábán megállni nem tudó szegényeket is. Ugyanakkor látom a mások segítésére igyekvő lábait is. Látom a nehéz munkában helytálló lábait. Látom a

házastársakat, akik megvetik lábukat a sziklán, a biztos ponton a válság napjaiban. S látom a megtérés útjára lépők lábát.

És most az arcodat szemlélem, Uram, amelyre a töviskoszorú okozta sebektől vér patakzik. Arcodban látom az álarcot viselőket, akik eltakarják igazi arcukat, s elrejtik bűneiket. Látom azok hiú arcát, akik plasztikai műtéttel igyekeztek arcukat „szebbé” tenni. Látom az arcátlanul hazudozók és gazemberek arcát is. Látom az arcnélkülieket. Látom a símaszkos betörők arcát. Látom az arcukat

eltakaró randalírozókat, s látom a rohamsisak mögötti rendőrcsapatokat. Látom az éhezők beesett arcát, a betegek sovány arcát. De látok örömtől sugárzó arcokat is, természetes szépségüket megőrző női arcokat és ártatlan gyermekarcokat. Látom a szerelmesek boldog arcát. Látok egymásra mosolygó arcokat, s egy irányba, egy cél felé néző arcokat. Uram, a te isteni arcod egykor véres nyomot hagyott egy fehér kendőn.

S végül a szívedet szemlélem, Uram. A te lán-
dzsával átszúrt szívedet. Látom a megcsalt vagy elhagyott házastársak sebzett szívét. Látom azokat, akiknek egy-egy csalódás nagy szív fájdalmat okoz. Látom a megkérgesedett szívűeket, akikben már nincs részvét mások iránt. Látom a felelőtlen szívtiprókat, s azokat, akik szívtelenül megtagadják a segítséget a rászorulóktól. De látom a szíve alatt gyermeket hordozó kismamát is. Azokat, akik kitarják szívüket embertársaik felé. Látom azokat, akik szeretnék megőrizni szívük tisztaságát és a bűntelen életre törekcszenek. Látok irgalmas szívűeket, akik mindenkor készek a megbocsátásra.

Uram, ölelj át minden embert karoddal, és vedd a mi lábainkat, hogy a te utadon járjunk! Segíts minket, hogy dicsőséges arcod vonásait hordozzuk arcunkon! Uram, ölelj minket a te megváltó szívedre!

Ünnepköri gondolatok

Nagyszombat a halotti csend napja. Aznap semmi jele nem volt, hogy másnap történik valami. Húsvét óta viszont tudjuk, hogy nagyszombat nemcsak a halál utáni csend napja, hanem a feltámadás előtti csend napja is.

Isten hatásszünetet tart. Megtehetette volna, hogy szent Fiát a halála pillanatában megdicsőítten lelépteti a keresztről. Micsoda hatást váltott volna ki. Nem tette. A csennel érlel bennünket. Engedi, hogy összetalálkozzon bennünk a pusztulás utáni csend, és az újjáteremtés előtti csend. Mint csend, egyforma, de a kiváltó ok nagyon különböző.

A halál utáni csend a káosz győzelme. Látszólag sikerült szétverni mindent, és most a gonosz lelkek önelégülten visszahúzódnak. Mégis idegek lehetnek, hiszen ők mindent tudnak, azt is tudhatták, hogy Istent nem lehet elpusztítani, és valaminek történni kell. Az ördögök jelszava a „hátha mégis”.

Isten jelszava viszont nem a „csak azért se”. Nem azért támasztja fel szent Fiát, hogy az ördögöknek visszavágjon, hanem azért, mert az Élet soha nem fúj visszavonulót. Kell a nagyszombati hatásszünet, hogy ezt egy kissé felfogjuk.

*

A nagypénteki szomorú ábrázat, amely még húsvét napján is jellemezte az Emmausba tartó tanítványokat, életünk meghatározó vonásává válhat, hogyha a Feltámadott nem győz meg bennünket jelenlétével, és hogyha „rest szívünk” nem képes felébredni a feltámadás és megváltás tényének felismerésére. Az út, amelyen a két tanítvány hazafelé tartott, elhaladt a Koponyák hegye mellett, ahol két napja kereszthalált halt Jézus Krisztus. Minden érthetetlen és felfoghatatlan. A kereszthalál titkát az emberi szív és értelem soha nem volt képes igazán feldolgozni.

Tertullianus egyházatya írja: „Megfeszítették Isten Fiát? Lehetséges ez? Lehetetlen. Hiszem, mert lehetetlen.” Szikszai prédikátor mondja, Isten

olyan tökéletes utat választott ezáltal, hogy „meg is büntethesse a bűnt, és meg is kegyelmezzen a bűnösnek”. Az érthetetlen kegyelem és megváltás igazsága előtt hajoltak meg hitvalló őseink, amikor ezt a napot nagyobb ünnepnek tartották, mint a többi. Hittel vallották: „...a mi teljes üdvösségünk Krisztus egyetlenegy áldozatában rejlik, amely miérettünk a keresztfán ment végbe”.

Közülünk mindenkinek, aki „hazafelé” tart, életében el kell haladnia a Golgota mellett, mert ott halad el az ember útja. Ott haladsz el szomorú ábrázattal, a szégyen érzetével, hogy a nagy tömegben nincs sehol egy tanítvány, hogy sorra eltűnnek... Hogy hallgat Zákeus, és hallgatnak azok, akiket Jézus meggyógyított. Fáj az is, hogy tömegember lettél, hogy te is meghúzódtál volna a mások árnyékában, és kivontad volna magad a felelősség alól. A felismerés lelkünkne nehezedik: nincsen olyan emberi gonoszság, hogy Isten a legnagyobb jót ne tudná általa munkálni.

Hol vagy most? Ha hiszel, mégis ott vagy a megváltottak táborában. Érthetetlen és felfoghatatlan. Ezért keressünk egy templompadot és egy kis csendességet ezen a napon: hogy a bűnt elítélhessük, a megváltásért pedig hálát adhassunk!

Hallod?

*Győztesként meghalt Emberfiának
Ki zsengeje lett a feltámadásnak:
keresztről áradó kegyelme
érvényes útleveél a Mennybe.
Mentőkötele a világnak,
hallod huszonegyedik század?
De fogytán a kegyelmi idő,
s nyomodban a galád öldöklő...*

Venyercsán László

Ékes koszorú ez, díszes korona...

Ha valaki azt hinné, hogy egy áldott házasság az „Igen!” kimondásával kezdődik, akkor álljon itt egy igaz példa arra, hogy nem így van! Kocsi József és felesége, Ancika 50 éves házassága a tanú erre

Ancika: – Mélyen hívő özvegy édesanyánk nevelt minket a húgokkal. Az volt az imádsága, hogy egyszerre mehessünk férjhez. '56-ban merítkeztem be, majd Berettyóújfaluban kaptam óvónői állást, így kerültem oda albérlébe. Gyülekezetünkben a lányok nézegették, hogy melyik fiú helyes, de engem ez nem érdekelt. Arra vágytam, Isten mutasson nekem utat mindenben. Ő adjon segítőtársat az életemre, aki mindenben mellettem lesz. Akkor egy pesti fiú járogatott a szemközti házba rokonlátogatásra. Meg-megnéztem őt csendesen, de ez volt minden. Aztán november 7-én bekopogott.

József: – Nem volt könnyű. Elég félénk vagyok! '54-ben merítkeztem be Derecskén. Ez idő tájt már az újpesti gyülekezet tagja voltam, 24 éves és elég magányos, bár nagy ifiélet folyt itt. Éreztem, nem jó az embernek egyedül!

Nyáron Kovács Géza lelkipásztor ezt mondta: „Lehet, hogy Isten már készíti egy lány szívét neked vidéken”. Ez mélyen megérintett! Amikor Ancikát megláttam a gyülekezetben, rögtön megszerettem. Azonnal tudtam: Isten ajándéka ő nekem, aki jó és szép, annak ellenére, hogy látogatásomkor nagy zavarában levert egy virágvázát a szép lila kardigánjában, de hát a három nő nem szokott férfitársasághoz, ez érthető! Alig találkoztunk négyöt alkalommal, és karácsonykor megvolt az eljegyzés, a húgával párosan.

– A menyegzőnk is közös volt, itt a mi gyülekezetünkben 1961. február 11-én, azon a napon, amikor az új padokat avattuk. A szerelem mellé jött az áldások sora. Édesanyám felköltözött hozzánk, így tudtunk egy lakásleválasztást finanszírozni. Lett saját otthonunk. A család, a testvérek is sokat segítettek! Aztán jöttek a gyermekek: Csabi, Hajnika.

– Csabi születésekor a munkahelyemen egy 24 órás projektben dolgoztunk: a kísérleti hűtőgépegységnek 400 órát kellett mennie folyamatosan. Korábban indult a szülés, mégis én vihettem be a kórházba őt, és a délelőtti istentiszteleten már mindenkinek boldogan újságoltam a nagy hírt! A lányunknál hosszan vajúdott, mert nem volt ott a fogadott orvosa. Sokat szenvedett, de Isten megsegített minket.

– Kaptam állást, és a gyülekezetbe is gyorsan beilleszkedtem. Előbb az énekarba hívott Beharka Pali bácsi,

mint Józsit, majd vasárnapi iskolai tanító lettem. Rám bízta a kismamák látogatását, lelkigondozását is. Több mint 20 évig szolgáltam így. Sok szép emlékem van ez időből a kicsik csoportjából. Amikor a húsvéti történetről tanultunk, egy hétéves fiúcska arca kigyúlt, és egyszer csak mély felháborodással felkiáltott: „A gyalázatosok, hogy merték ezt tenni az Úr Jézussal!” A többiek is hangosan csatlakoztak hozzá, és én csodáltam a kicsinyek szeplőtlen, őszinte igazságérzetét!

– Hosszú időn át szolgálhattam leánygyülekezetünkben igei szolgálattal. Már legényemberként a férfikörbe jártam bibliatanulmányozásra, annyira érdekelt az Úr szava. Kis idő múlva előljáróvá, diakónussá, majd presbiterré avattak, és az úrvacsoraosztástól a perselypénzekig sok feladatomból volt.

Kis Trabantunk is szolgált a betegszállításban. Most bibliaóra-vezető vagyok és szociális téren is tevékenykedek.

– ...és három éven át, amikor a templomunk épült, mindennap itt szerelte a villanyt este fél kilencig... és sose volt fáradt, se beteg. Ez is az Úr áldása! Nem voltunk sokat együtt, mert mozgalmas volt az élet, de köztiünk mindig minden csendben zajlott, még a rövid viták

is. Jól kijöttünk minden téren, és minden tervünket egyeztetettük. Egyfelé haladtunk mindig! Édesanyám is sokat segített, 33 éven át. Józsi is foglalkozott a gyerekekkel. Mennyei Édesatyánknak pedig arra is volt gondolja, hogy sok mosolyt csaljon az arcunkra. Egyszer Csabival motort bütykölték. Jön a kicsi, hogy „potort szerelünk”. Mondom, hogy: „M-mel!”. Mire ő: „M-mel potort!”

– Még az átépítés kemény napjai alatt is sokat neveltünk. Isten csodás megtartását tapasztaltuk mindnyájan. Tiba Sándor testvérünk az ajtó és ablakok mestere is volt. Amikor már csak a takarítás maradt hátra, valahogy rosszul illeszkedett vissza az ablak, és egy hatalmas csattanással hirtelen Sanyi fejére esett a kétréteges üveg. Halálra váltan rohantunk oda, hogy mi történt. Ő meg ott ült egy karcolás nélkül, vállán az ablakkal. Olyan volt, mint amikor valakit a homokba temetnek és csak a feje látszik ki. Boldogságunkban körbenevettük, és ő is hahotázni kezdett. Otthon is sok öröm ért. Amíg más nők a fizetésnapon magukra költöztek, Ancika boldog volt, ha nekem egy új inget vehetett.

Az élet a percek örömétől lesz szép! Hálás voltam érte az Úrnak. Ha szólt, általában igaza volt. Kedves jellemét mutatta az is, hogy ő nem nagyon szerette a tűrógombócot, a rakott krumplit, de a kedvemért sokszor főzte. Persze olykor megrótt, hogy miért költök újságra, ott a rádió... hát egy kis morgolódás neki is megengedett! Rájöttünk az évek során, hogy nem a ritka nagy dolgok, hanem a kis meglepetések, ajándékok, örömök, az apró boldog percek tartják karban a kapcsolatot!

- *Józsai is önfeláldozó volt. Egyszer a kisfiunk vírusfertőzést kapott. A kórházat úgy kerülhette el, ha ötpercenként egy teáskanál sós vizet kapott. Ő is virrasztott a kicsi mellett, bár reggel dolgozni indult. Csoda történt, Csabi meggyógyult!... és az is igaz, hogy senki se tud olyan finom kávét és teát főzni, mint ő. És ágyba hozni... kényeztetni. Nálunk például sose volt anyósprobléma a 33 éven át, ami bizony nagy dolog! Ezért is hálás vagyok Józsainak. Igazi egyetértésben élünk Isten kegyelméből.*

- Ma nem divat adni, csak elvárni. Egy kedves énekelem vezérfonala lett az életemnek: „aki boldogít mást, boldog csak az lehet...”, s hittel állítom, hogy ez az igazi boldogság alapja! Kedves szüleimtől is ezt láttam. Arra is mindig figyeltem, hogy ne kelljen otthon sebeket kötözni... Ebben is az Úr segített meg minket. Ma is mindennap együtt imádkozunk az Ige mellett. Magunkért, családjunkért, gyülekezetért... amiért kell.

- *A menyegzőnk háromórás volt, de tisztán emlékszem az igehirdetésre. Az emmausi tanítványok történetéből egy mondat kísért ma is: „Jézus veletek megy az úton!” – és ez igaz lett az elmúlt 50 év minden percére!*

- Egy másik ige is velünk tartott az évek során: „Ne aggódalmaskodjál!” – így gondolunk az unokákra is.

- *Csak kapkodjuk a fejünket, hogy milyen hamar és milyen szépen telt el ez az ötven év! Még külföldön is többször nyaralhattunk!*

- *Hogy mit tennénk másként? Talán csak egyet: Többet lennénk együtt!*

Salyámosy Éva

Üzenet Istentől

*A kis virág az útfélen mosolyogva rád nevet!
Tudod-e, hogy ez csendesen Istentől üzenet?*

*Ha kis madár az ágakon csicsereg egy dalt neked;
örömmel zengi: „a dalom Istentől üzenet”.*

*A hajnalpír, az alkonyat, hullám egy tó felett:
ember, ó, lássad, értsd meg: ez Istentől üzenet.*

*A kis virág, a szélvihar üzennek szüntelen.
Mondd hát annak, ki jót akar: Köszönöm, Istenem!*

Németből fordította:
Haraszi Sándor

Mama

Munkára fogható betűk dolgoztak nekem egy életem keresztül. Szolgálatomra álltak éjjel és nappal. Járták az én göröngyös útjaimat, hol vidáman gördültek, felszálltak az égig, de máskor mélyben döcögtek. Mint egy falusi szekér. Megraktam emlékeim súlyos terhével, vagy örömtől dagadó puha cihával. Engedelmesek voltak nekem.

A saroglyában húzódtak meg a gondok, félelmek, aggodások, ó mennyi volt belőle! Azokon ültek az öblös edények, tele színes emlékekkel, édes illattal. Váltak nyitott könyvet, múlt regéivel, értelmes ismerettel és tévtanokkal. Gördültek velem a betűim, segítettek a munkában. Nem is munka volt az, amit csináltam, inkább ajtónyitás a lényemre. Hívogatás egy élhető élet örömére. Érzelmek, gondolatok ültek a betűk mélyedéseiben, és már nem is tudom hová mit csomagoltam, csak örülök, hogy eltettem az emlékeimet. A fekete fejkendő mama képét, az édesanyám intéseit, az ígék üzenetét, gyerekek tiszta tekintetét.

Most van mit kibontanom, ha néha megáll a szekér.

Betűim adtak új erőt az édesapámnak a hadi fogságban, betűk szereztek barátokat, vitték a hálát és a segítség-hívás üzenetét. De a legszebb betűim, a legmelegebb jelentést hordozók, alagutakon bújtak keresztül, gömbölyű almát vagy cipőt formáltak, nem, ezt jelentették, hanem anyám ölét, az ő ölelő karját, védelmet és biztonságot, hitet és reményt. Csak négy betű volt, mert a legszebb gondolathoz nem kell sok betű, elég akár négy is. Ezt tanítottam meg először leírni kis írástudatlan tanítványaimnak, könnyeket csalva édesanyjuk hálás szemébe. Ezt a szót írtam tépett papírra, kósza betűkkel, világító háborús tintával, de azóta sem fogott szebben a tollam, benne rezgett a kimondhatatlan gyermeki szeretetem.

Anyu kibontotta a levelet, és megértette hálámat, megérezte a szeretetemet, mert az a szó mindent elmondott neki: *mama*.

Frittmann Lászlóné

Szeretettel várunk Berekfürdőn!

Testvéri szeretettel hívjuk az újpesti férfiakat – a fiatalokat és idősebbeket is – az idej országos férfikonferenciára, amelyet május 13–15. között tartunk Berekfürdőn.

A konferencia központi témája: Elkülönülni a világtól – benne élni a világban? Erre a kérdésre adnak választ az előadások: Hívó ember a társadalomban és a gyülekezetben – *Mike Sámuel* lelkipásztor, Kecskemét; Hívó ember a munkahelyen és az üzleti életben – *Reimer Attila* keresztyén üzletember, Németország; Hívó ember és a politika – *Lehoczki Ferenc* polgármester, Soltvadkert. Programunkban egy közösségi est is szerepel, amelyen *Révész Milán* harmonikával, *Czakó Gyula* versmondással szolgál. A konferencia díja 9800 Ft/fő. Jelentkezni lehet mielőbb *Marosi Nagy Lajos* testvérnél: mdl@t-online.hu; 20/886-0370.

„Imaházunk előtt vezetett el az útjuk”

Wessel Imréné
Pelsőczy Zsuzsanna (1924–2005)

Aki belép a lelkipásztori irodába, egy szépen, igényesen megfestett virágcsendéletet láthat a falon. Alkotója, Wessel Zsuzsika néni – mindnyájan így hívtuk – már hat esztendeje nincs köztünk, hitünk szerint Urához költözött, akiről mindig szívesen tett bizonyosságot.

1924-ben született Újfehértón egy hatgyermekes család első gyermekeként. Édesapja református kántortanító volt. Mivel sokat betegeskedett, feleségére – aki szintén tanítónő volt – hárult a feladat, hogy összetartsa a családot.

Zsuzsanna 15 éves volt, amikor elveszítette édesapját. Debrecenbe került, ahol házasságot kötött *Tényi Gyulával*, majd 1944-ben megszületett *Ágnes* leányuk, aki ma is gyülekezetünk tagja. Ezután a család útja Budapestre vezetett. 1951-ben, 35 éves korában meghalt az édesapa egy fiatal, 27 éves özvegyet és három árvát hagyva maga után.

Az MTI-nél kapott állást, és ott ismerkedett meg második férjével, akitől egy fiúgyermek született. Sajnos ez a házasság nem sikerült, és nemsokára fel is bomlott.

Ekkor mutatkozott meg igazán Zsuzsika néni kezügyessége, leleményessége, amire nagy szük-

ségük is volt. Kiváltotta az iparendélyt, és ezután saját készítésű kerámiákat árult, ezzel tartva fenn a családot. Éjjel-nappal dolgozott gyermekeivel együtt: olajképeket, üvegdobozokat, különféle könyvjelzőket, kerámiát, porcelánt, lámpaernyőt készítettek, felsorolni is sok lenne, miközben ő sokat énekelt, és mesélt gyermekeinek a Bibliából.

Egy alkalommal betegen feküdt a Szabolcs utcai kórházban, ahol a kórteremben egy szép barátság szövődött: megismerkedett *Wessel Imrénével*, akit szintén ott ápoltak. Megtudta, hogy ez a házaspár '56-ban Brazíliába vándorolt ki, jó módra tettek szert, de mivel az asszony nem bírta a kinti éghajlatot, haza kellett jönniük egy időre, hogy ápolhassák. A barátság szomorúan ért véget: Wessel Imréné hamarosan meghalt. Férje visszament Brazíliába családjához, de a kapcsolat levélben folytatódott a közel 20 évvel fiatalabb Zsuzsannával, mígnem házasság lett belőle, és ő 1968-ban hivatalosan is kivándorolt fiával, *Lászlóval* együtt.

Új hazájában is sokat festett, tagja lett a Brazil Képzőművészeti Akadémiának is. Eközben fáradhatatlanul tanult, és elsajátította a kozmetikus szakmát is, valamint a gyógynövények alkalmazásának fortélyait. Először a református, majd később a Maranatha gyülekezetbe járt, ahol igazi lelki otthonra talált. Itt is merítkezett be, és egész életére kihatott az a mély és szeretetteljes közösség, amiben ott része volt.

Később, 1992-ben meghalt *Wessel Imre*, így Zsuzsika néni másodszor is megözvegyült, majd még egy csapás érte: 1995-ben fia is meghalt 40 éves korában. Ekkor leányai rábeszelésére hazatelepült. Újpesten vett lakást, és egy alkalommal, amikor Ágnes súlyos műtete előtt egy lelkeszt kerestek, akivel együtt imádkozhatnának, éppen imaházunk előtt vezetett el útjuk. *Újvári* testvérek szeretettel fogadták őket, imádkoztak velük, és – hála Istennek – a történet itt nem ért véget, mert amikor Ágnes felépült, újra jöttek: most már hálát adni a gyógyulásért. Így indult gyülekezeti életük, és a testvérek hamarosan megszerették a mindig vidám és kedves természetű testvérnőt, és ő is leányával együtt egyre inkább otthon érezte magát közöttünk. Ezt a kedves testvéri kapcsolatot többek közt Zsuzsika néni tagságrendezése, Ágnes bemerítkezése (2001-ben) és egy – az imaházban rendezett – szép kiállítás pecsételte meg. Másik leánya, *Betty*, aki Svájcban él, szintén mindig szívesen látogatja gyülekezetünket, amikor Magyarországon tartózkodik.

Utolsó éveiben Zsuzsika néni is, mint a család annyi más tagja, rákbetegségben szenvedett. Nehéz kezeléseken esett át, de ha tudott, mindig eljött az istentiszteletre, a látogatóknak mindig nagyon örült, és soha-soha nem panaszkodott! A halála előtti napokban is vidáman, reménykedve tekintett Urára, tudva, hogy ő hazavárja!

Frittmann Zsombor

Női csendesdélután

„Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19)

Több héten át készültünk, örömmel és imádkozva, az április 2-án megtartott női csendesnapra. Szerettünk volna minél jobban ráhangolódni Isten akaratára. Ezeket a vasárnapokat Nagyné Albert Nóri tartotta az áhítatokat.

A környezetünkben, a munkahelyünkön nagyon sok elgyötört, problémákkal, betegségekkel, fájdalommal küszködő emberrel találkozhatunk. Fontos, hogy ezt a bibliaverset megéljük az emberek előtt. Isten szeretetét és békéjét vigyük felénk, hogy általunk megismerhessék az Istent, mert egyedül csak nála van megoldás. Erről hallottunk biznyságtételeket és előadást szombaton. A csendesnap, amelyet Mészárosné Klement Erika vezetett, a mi gyülekezetünk nőtestvéreinek szolgálatával kezdődött. Bakos Katalin verset mondott, Nagyné Albert Nóri és Bánné Szabó Anikó biznyságtételt. Meghívott vendégeink kis gyülekezetből érkeztek, az észak-magyarországi Encsről. Előadónk dr. Basista Erika volt, aki a sok gyakorlati példát gyönyörű igékkel támasztotta alá.

Hogy ezen a délutánon minden nagyon gördülékenyen, jó rendben menjen végbe, örömmel segítettek sokan. A vendégek nagyon szép emlékkönyvet kaptak ajándékba, amit Kovács Andrea készített. Az első oldalra az alkalmon készült fénykép már be is volt ragasztva

(Mészáros Johanna elszaladt előhívatni a fényképet). Minden jelenlevő egy üveglapra festett bibliaverset kapott ajándékba. Ezeket Hegedűs Imola, Horváth Zsófi, Kubina Lilla és Kubina Dorka készítették. A plakátot, szórólapot Lázsi Liza tervezte. A zenei szolgálatokat Révész Dorkás szervezte, Torgyik Bettina énekelt.

Közel százan voltunk együtt, sokat énekelünk zongora- és fuvolazenekar-kísérettel mindnyájunk nagy öröme. Az alkalmi zenekarban Jobbágyiné Papp Tímea, Molnár Barbara, Kubina Dorka fuvolán, Asztalos Krisztina alt furulyán játszott. A hangosítás szolgálatát Asztalos Krisztina végezte.

Hálásak vagyunk, hogy a Jó Isten megáldotta a női csendesnapot. Makrai Mirjam másnap boldogan újságolta, hogy szomszédasszonya, akit elhozott, Basista Erika biznyságtételéből megértette, hogy mi a megtérés. Befogadta szívébe az Úr Jézust. Hála legyen érte!

Pappné Beharka Célesztia

Vezetőségi csendesnap

„Ör helyemre állok, odaállok a bátyjára, fi-gyelek, várvá, hogy mit szól hozzám...” „Az Úr szól is...” (Hab 2,1-2)

A fenti igéket Mészáros Kornél lelkipásztor testvér olvasta fel, és ezzel kezdtük április 9-én megtartott vezetőségi alkalmunkat. Ezen a napon nem a gyülekezet ügyesbajos napi gondjait tárgyaltuk meg, hanem távlatokban gondolkozva elemeztük az újpesti gyülekezet missziós lehetőségeit. Vendégünk a gyülekezet szülőtte, Reimer (Révész) Attila testvér volt, aki a Németországi Keresztyén Vezetők Akadémiájának do-cense. Ő vezette az interaktív beszélgetést, a közös gondolkodást, amelynek során áttekintettük missziós lehetőségeinket, felsorolva az erősségeinket és a gyülekezet jövőjével kapcsolatos elképzeléseinket.

Sok érdekes gondolat merült fel, amelyek között leginkább az vált hangsúlyossá, hogy a gyülekezet legyen igazi közösség, valódi otthona minden tagjának, kapcsolódjék bármely szalon is a gyülekezetünkhöz.

Őszintén szóba kerültek a veszélyek, a szakadások lehetséges területei is, amelyek akár kulturális, akár a teológiai látás különbözősége, akár személyes okok mentén leselkedhetnek egy közösségre. Reimer testvér felhívta figyelmünket a vezetői szolgálatban állók legjellemzőbben kísérhető területeire is.

Közös gondolkodásunk végül a jövő felé irányult, és azt kerestük, mit tehetünk annak érdekében, hogy gyülekezetünk belmissziója és külmisziója a jövőben eredményesebb legyen. Együttlé-tünk végén úgy búcsúztunk el egymástól, hogy ezért mindannyian imádkoztunk.

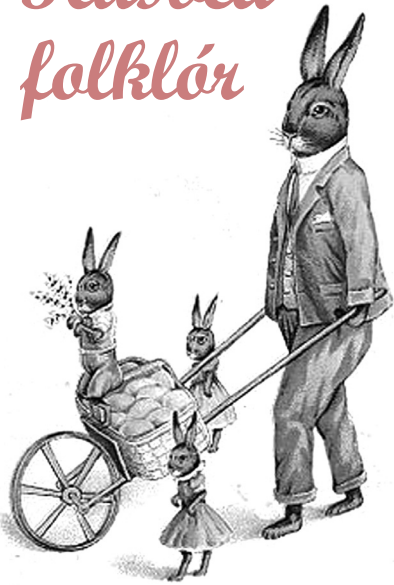
Marosi Nagy Lajos

Lantpengetés 1936-ból

Istennek e földön legkedvesebb lakóhelye: a tiszta, hívő és alázatos szív.

Istenfélelem, jó lelkiismeret, imádság és munka: négy követelménye földi boldogulásunknak.

Húsvéti folklor

A húsvéti nyuszi, az ünnephez kötődő figura, a Mikuláshoz hasonlóan a gyermekfolklor része: a gyermekek „hisznek” a húsvéti nyúlban, amely tavasszal, általában húsvétkor titokban ajándékot hoz nekik. Tipikusan nyugat-európai hagyomány, azonban a kontinens keleti felében, Magyarországon is régi tradíció. Ismert hagyomány a húsvéti fészkek készítése is az ajándék és a húsvéti tojások számára.

A húsvéti nyúl egyes források szerint a 16. századi Németországban vált a keresztyén ünnepkör részévé, itt készítették az első kosárfészket és később az első édességből készült nyulat. Franciaországban és Belgiumban a tojásokat nem a húsvéti nyúlhoz kötik, hanem azt mondják: a húsvéti harangok (cloches de Pâques) pottyantják le őket.

A tojás, ahogy a nyúl is, már az ókor óta termékenységű szimbólumok: mivel a nyulak nagyon sok utódot nevelnek fel, a tavaszi napforduló idején a föld megnövekvő termékenysége jelképezik tartották őket.

Hírhozó-hírvivő

♦ **„Új szabály”.** Ifjúságunk szervezésében március 25-én színházzá változott az imaház. Erre az alkalomra meghívták a gyülekezet tagjait is, de elsősorban fiatalokkal telt meg az imaház főhajója és a karzat is. Jöttek más gyülekezetek és egyházak ifjúsági csoportjai, kíváncsiak voltak arra a színdarabra, amit a Jákim Stúdió adott elő „Hasak a napra” címmel. A Szabó Ferenc Attila által rendezett darabban fellépő amatőr együttes különböző típusú emberi magaviseleteket bemutatva próbálta érzékeltetni, hogy csak akkor élhetünk kiegyensúlyozott, boldog életet, ha tetteinket, gondolatvilágunkat a Jézus Krisztus által hozott „új szabályhoz” igazítjuk. Átala a gyűlölet szeretetté, a felfuvalkodott élet alázatossá válik, a harc békévé szelídül. Számos ígerészet támasztotta alá a látottakat, amely rendre ünnepélyes szózatként hangzott fel, hangsúlyozva ezzel a Biblia tanításának mindenekfeletti igazságát. Ezekkel az emelkedett keresztyén gondolatokkal vált értékessé a darab a hallgató ifjúság számára. Az előadásban időnként fel-felbukkanó enyhe humor megnevelte a hallgatóságot, ami azonban nem vonta el a figyelmet a lényegről. A darabról különböző vélemények láttak napvilágot, de ha leszámítjuk a helyhez nem illő néhány valóban szalonképtelen kifejezést, el kell ismerni azt a pozitív szándékot, amely a krisztusi életforma megismertetését célozta. Befejezésül Szólláth Imre teológusunk azt kívánta a megjelenteknek, hogy az előadás legyen hatással mindennapi életükre. Hogy miért Hasak a napra? – ez direktben nem derült ki, hacsak nem arra gondolunk, hogy jó, ha életünket Krisztusnak, a mi napunknak a jelenlétében éljük.

♦ **Az Újpesti Zenés Estek keretében** Tóka Ágoston testvérünk immár a harmadik alkalommal örvendezteti meg a gyülekezetet és az érdeklődőket nagyszerű orgonajátékával. Újévi koncertje után március 20-án az énekkarral közös szolgálatban emlékeztek Liszt Ferenc zenei munkásságára. Az április 10-én megtartott újabb orgonaest csúcspontja is Liszt Ferenc monumentális darabja, az „Ad nos ad salutarem undam” (Az üdvözítő vízhez jöjjetek) címet viselő orgonafantázia volt. A huszonöt perces darab megszólaltatása, amelynek zenei alaptémáját Liszt egy anabaptistákkal foglalkozó operából kölcsönözte, bizonyosságát adta Tóka Ágoston zenei elhivatottságának és kitűnő technikai felkészültségének.

♦ **Születünk és meghalunk.** Gyülekezetünk életében is átéljük ezeket a nagyon is emberi eseményeket. Ebben az évben három újszülött kisgyermek „csatlakozott” a gyülekezet nagy családjához. Fodor Luca Dorka február 14-én született. Őt április 10-én hozták el szülei, és imádkoztunk érte. Luca bemutatását Mézsáros Kornél lelkipásztorunk végezte. Gaál Dóra, aki március 4-én született, bemutatását virágvasárnapra tervezik a szülei. Nagy Annamária Kisvárdán született meg március 13-án. A búcsúzás nehezebb dolog. Szádeczkiné Szalai Edit testvér 76. évében hunyt el. Március 18-án a hatvani temetőben búcsúztunk tőle. Sokan együtt éreztünk id. Újvári Ferenc testvérrel is, akinek fiát, Újvári Lászlót március 29-én temették Veresegyházon.

Új Lant

Az Újpesti Baptista
Gyülekezet Lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:
a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő:
Marosi Nagy Lajos
Tördelte: Papp Szabolcs
Készült az O-Pont Nyomdában
Felelős vezető: Győri Énok
ISSN 1217-4378
www.ujpest.baptist.hu/ujlant